

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ἀδιστακτως, ὅτι ἀντεστράφησαν πάντες οἱ ὄροι, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ζῶμεν. Ἐν λήγοντι Ἀπριλίῳ εἶχαμεν ψυχὸς ἀπροσδόκητον, οὐδὲν ἑκατομμύριον νέον ἀνεκαλύφθη καί, ὅπερ ἐκπληκτικόν, τρία ταμεία ἐξελεγχθέντα εὐρέθησαν ἐν πλήρει τάξει.

✱

Μεταξὺ τῶν ἀπροσδοκῆτων βεβαίως πρέπει νὰ καταταχθῇ καὶ ἡ διαταγὴ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, δι' ἧς ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς κυρίους ἀξιωματικούς νὰ χαρτοπαίξωσι. Ἐκτὸς τοῦ ἀπροσδοκῆτου, δὲν νομίζομεν καὶ ὀρθὴν τὴν διαταγὴν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, ἐμποδίζοντος τοὺς κυρίους ἀξιωματικούς νὰ ἀσχολῶνται νύκτα καὶ ἡμέραν μὲ τὰ σπαθιά, ἀφοῦ αὐτὸς εἶνε ὁ προσορισμὸς τῶν.

✱

Ἡ ἀκριβὴς τήρησις τῆς τοιαύτης διαταγῆς θὰ ἀνατεθῇ εἰς τέσσαρας ἀνωτέρους ἀξιωματικούς, οἵτινες ὀφείλουσι νὰ μὴ σκανδαλίζωνται ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῆς κτάμας. Ἐλπίζεται, ὅτι θὰ ζητῶνται ἐπὶ πολὺ ἀξιωματικοὶ ἔχοντες τὰ προσόντα τοῦτα.

✱

Ὡς ἐπίλογος τῶν ἐκ Πελοποννήσου συγχαρητηρίων πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργόν διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ σιδηροδρόμου Μύλων—Καλαμῶν ἤλθον προχθὲς τὰ ψηφίσματῶν δημοτικῶν Συμβουλίων τῶν δήμων Σκυλοῦντος καὶ Ἄρνης. Φανταζόμεθα τὴν λύσαν τῶν ἀντιπολιτευομένων εἰς τὸν δῆμον Σκυλοῦντος.

✱

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ψήφισμα τοῦ ἐτέρου δημοτικοῦ Συμβουλίου, καλῶς, νομίζομεν, ἐπραξεν ἡ «Πρωία» ἀντιτάξασα πλήρη . . . ἄρνησιν.

✱

Καὶ μία ἐρώτησις ἐπίκαιρος :

Τί θὰ ἔκαμνε φίλος δημοσιογράφος, ἐὰν κατήγετο ἐκ τοῦ δήμου Σκυλοῦντος ;

✱

Ἀνεμένομεν ἐκ τῆς πετρίδος τοῦ κ. Κασσιμάτη τὸ παραδόξον αὐτό :

Ἰερεὺς τις εἰς Κύθηρα προσεκάλεσε τοὺς πιστοὺς χριστιανούς καὶ ἔκανε λαμπρὰν—καθ' ἃ γράφουσιν ἐκεῖθεν—τὴν . . . 27 Μαρτίου. Ἐνεκα τούτου ὁ τσιριγώτης ἱερεὺς προσεκλήθη νὰ δώσῃ λόγον εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς οὐχὶ λαμπρᾶς ταύτης πράξεως, τὴν ὁποίαν ἔκαμε. Καθ' ἡμέρας ἡ μόνη τιμωρία, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ὑποστῇ οὗτος εἶνε νὰ περικοπῆ εἰς χεῖρας τοῦ κ. Τσιριγώτου.

✱

Καθ' ἐκάστην πρωίαν ἀναγινώσκομεν εἰς τὴν «Νέαν Ἐφημερίδα» τμήματα σχοινοτενοῦς διατριβῆς ἐν ἧ ἐρωτᾶται διὰ τῆς ἐπικεφαλίδος : «Εἶνε ἐνοχος ὁ κ. Βλαχάνης ;» Εἰς ἡμᾶς δὲν μένει οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τούτου.

✱

Καὶ μία παρατήρησις :

Ἡ ἐρώτησις αὕτη «Εἶνε ἐνοχος ὁ κ. Βλαχάνης ;» δὲν

σὺς μεταφέρει νοερῶς εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον καὶ δὲν νομίζετε, ὅτι ἀκούετε τὸν πρόεδρον τῶν ἐνόρκων ἀπαγγέλλοντα τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτῶν ;

✱

Καὶ ὁ θησαυρὸς τῆς Ἄρτης ; Ἐπιστρέψας ὁ χρυσοθήρας κ. Ρωσσέτης ἐκεῖθεν ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Γενικὸν γραμματέα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅτι ὁ θησαυρὸς δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀνευρεθῇ ἐκεῖ ἐνθα ἐγένοντο αἱ ἀνασκαφαί, διότι κεῖται ὑπὸ τὰ θεμέλια κλιβάνου τινός, ἐνῶ κατασκευάζεται ὁ ἄρτος τοῦ στρατοῦ. Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι ὁ θησαυρὸς τῆς Ἄρτης δὲν θὰ λάβῃ τὴν τύχην τοῦ ἐν Γορτυνίᾳ τοιοῦτου καί, ὅτι μετὰ τὸ πέρας τῆς περικοπῆς τοῦ ἄρτου θὰ ἀνακαλυφθῇ . . . ἄρτιος.

✱

Διάλογος κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐν τῷ φερωνίμῳ ναῷ :

- Δὲν μοῦ λές, μπκμπζ, γιχαί λέγεται Ζωοδόχος ;
- Γιχαί δέχεται τὰ ζῶα, παιδί μου.

Ἄγιος

Ο ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ

(Περικοπὴ ἀνεκδότου Συναξαρίου).

Συνήθεια ἐπεκράτησεν, ἀγαπητοὶ χριστιανοί, ἀπὸ τοὺς παλαιούς χρόνους νὰ γράφωνται οἱ βίοι τῶν ἁγίων καὶ νὰ διαδίδωνται διὰ τὴν ψυχικὴν ὠφέλειαν καὶ οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν. Ὑπῆρχε μάλιστα, ὡς γνωρίζετε, καὶ μία ἐφημερίδα κατὰ πολλὰ φιλέορτος καὶ ψυχοσωτήριος ἡ κεκοιμημένη Καθημερινή, ἡ ὁποία δὲν ἄφινε νὰ περάσῃ ἡμέρα χωρὶς νὰ γράψῃ μίαν στήλην διὰ τὸν ἅγιον ὁποῦ ἐωρτάζετο.

Ἀκούσατε λοιπὸν, χριστιανοί, τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Θωμᾶ, τὸν ὁποῖον σήμερον πανηγυρίζομεν. Οὗτος ὁ μαθητὴς τοῦ Κυρίου ἐκ τῶν δώδεκα ἦτο φυσικᾶ ἀνθρώπος δύσπιστος καὶ δὲν ἐπίστευεν ὅ,τι καὶ ἂν τοῦ ἔλεγαν, ἂν δὲν ἔβαζεν ἐπάνω τὸν δάκτυλόν του νὰ ψηλαφήσῃ τὸ πρᾶγμα. Ὅταν γοῦν ἔγεινεν ἡ λαμπροφόρος Ἀνάστασις τοῦ Σωτήρος, ὁ Θωμᾶς δὲν ἐπίστευεν ὁποῦ τοῦ τὸ εἶπον οἱ ἄλλοι μαθηταί, ἀμμή ἐζήτησε νὰ θέσῃ τὸν δάκτυλον εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλῶν. Λέγουσι δὲ οἱ Θεοφόροι Πατέρες, ὁποῦ ἐξηγοῦν τὰ χωρία, ὅτι ἡ λέξις τύπος σημαίνει τὰς ἐφημερίδας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καί, ὅτι αὐτὰς ἐζήτησε νὰ ἴδῃ ὁ Ἀπόστολος διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τοῦ πράγματος . . .

Ἐσηκώθη λοιπὸν ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην ὁ ἅγιος τὸν καιρὸν ὁποῦ οἱ μαθηταί ἐσκορπίσθησαν εἰς τὴν οἰκουμένην νὰ κηρύξωσι τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἤλθεν εἰς τὰ μέρη μας, ἐδῶ σιμὰ εἰς ἕνα τόπον λεγόμενον Γουδί, ὅπου γίνεται ἡ πανηγυρίς τοῦ Ἁγίου. Λέγεται δὲ Γουδί αὐτὸς ὁ τόπος, ἐπειδὴ ἕνας βουλευτὴς Γουδῆς ὀνόματι μαζὶ μὲ τὸν φίλον του κύρ Ἀνδρέαν ἐπήγαγιναν ἐκεῖ, ὄντας ὁ τόπος μὲ δένδρα πολλὰ καρποφόρα καὶ νερὰ τρεχοῦμενα καὶ ἔκαμαν ζιαφέτια ἤγουν συμπόσια.

Ἐκεῖ γοῦν ἐσύντρεχε κόσμος πολὺς καὶ ἄκουε τὴν διδασκαλίαν του, ἔπειτα ἀπὸ τὴν κατήχησιν καὶ τὴν νοθεσίαν ἐρωτοῦσε καὶ ἐξέταζε διὰ διάφορα πράγματα καὶ ἐ-

μάνθανε πολλά περίεργα, αλλά επειδή ήταν φυσικά δύσπιστος, καθώς είπαμεν, ήθελεν όλα να τὰ εξακριβώνη. και μίαν ημέραν υπήγεν ένας επαίτης ήγουν ζητιάνος και του έζήτησεν έλεημοσύνην· και τον είδεν που έμβηκεν εις ένα κατάστημα όπου έφύλαγεν απ' έξω ένας στρατιώτης. και τον είδεν από το παράθυρον όπου άνοιξε ένα μελανόν ντουλάπι, όπου ήσαν σωροί μεγάλοι χρήματα και έπειτα το έσφάλισεν. έρώτησε τότε ο άγιος τον στρατιώτην ποιος ήτον αυτός και του είπεν ο στρατιώτης ότι ήτον ο Κεντρικός Ταμίας και ήπόρησε ο άγιος σφόδρα.

και μίαν άλλην ημέραν είδεν ένα άνθρωπον με ύψηλόν καπέλλον εις την έξοχόν και έμετρούσε με ένα μέτρον τὰ χωράφια. και το ήρώτησεν ο άγιος —Τί δουλειά κάμνεις; και αυτός απεκρίθη: Πτωχός άνθρωπος είμαι και έχω θυγατέρας να υπανδρεύσω και κάμνω αυτήν την τέχνην δια να ζήσω. και ο άγιος τον έλυπήθη και τον έλέησεν άμμη ύστερον έννόησεν, ότι του έπηρε το πουγγί του και έτρεξεν όπισω του και τον ήρώτησε: Διατί μου έπηρες το ιδιόν μου ύστέρημα, εύλογημένε; και απήντησεν εκείνος ο άνθρωπος με το καπέλλον: Λάθος έκαμα, και του το έδωσεν όπισω. και έμαθεν ύστερα ο άγιος, ότι αυτός ο άνθρωπος έμετρούσεν οικόπεδα όπου άγόρασε και ήτο Γενικός Έπίτροπος της Έπικρατείας· και κατὰ πολλά έθαύμασεν.

και ήθέλησεν ο Άπόστολος να κτίση εκεί μίαν εκκλησίαν προς δόξαν του Κυρίου και έκτισε μίαν περισσώς εύμορφην και εύχναζεν εις αυτήν πολυ πλῆθος. και επαρουσιάσθησαν άνθρωποι ρεξθ' ζητουντες να γείνουν επίτροποι. και έχαρη υπερβολικά ο άγιος δια την εύσέβειαν αυτών των ανθρώπων. Μετά καιρόν δέ ένεκα όπου έβλεπεν, ότι η εκκλησία είχε πολλά εισοδήματα ήθέλησε να βεβαιωθῆ πόσα έχει το ταμείον και το άνοιξε και δέν εύρε μέσα λεπτόν, και πολυ επικράνθη δι' αυτό.

Μια των ημερών δέ έτυχε να εύρη εις τον δρόμον ένα νόμισμα κατὰ πολλά αρχαίον και σπάνιον και υπήγεν ο άγιος και το έδώρησεν εις το μουσειον. και ύστερον από καιρόν ήθέλησε να ιδῆ το νόμισμά του και υπήγεν άγνωριστος και έζήτησεν και εύρεν εις την θέσιν του ένα άλλο κίβδηλον καμωμένον από πηλόν. και έθυμώθη ο Άπόστολος κατὰ πολλά και κτηράθη τον γέροντα όπου έφύλαγε τὰ νομίσματα και εύθέως, ω θαυμασίων σου Κύριε! έζηράνθησαν όλα τὰ παράσημα όπου είχαν εις το στήθος του.

Όπως δέ ήτο ώργισμένος ο άγιος και υπήγινεν, είδε ένα όσπίτιον μεγάλο και ήκουσε μέσα πολλὰς φωνὰς και όμιλίας, ένόμισε δέ, ότι ήτο Δικαστήριον. και έρώτησεν ένα κουρέα ήγουν μπαρμπερήν τί είναι αυτό και του είπεν ο κουρέας, ότι είναι ο Σύλλογος Πολιτικός, όπου συνέρχονται πολλοί και σκέπτονται δια το καλόν της πατρίδος με άγάπην και όμόνοιαν. και ηύχαριστήθη ο άγιος και ήθέλησε να αναβῆ επάνω, άμμη τον εμπόδισαν, διότι δέν ήτο μέλος. Έστάθη το λοιπόν εις τον δρόμον και όταν εκατέβαιναν, είδε μερικούς όπου απ' εμπρός έσκυβαν και έπροσκυνοῦσαν έναν άνθρωπον με άσπρας φαφορίτας όπου έπερνούσε και από πίσω τον έμούντζωναν, ήγουν τον έφασκέλωναν, και δέν ήδύνατο ο άγιος να έξηγήσῃ το πράγμα. και είδε πάλιν μερικούς άλλους όπου έφυγον κρυφά και υπήγαν εις ένα άλλο όσπίτιον ενός αρχοντος λεγομένου Μολάου. ήρώτησε γοῦν ο άγιος ποιος είναι αυτός και του απεκρίθησαν, ότι και αυτός προσπαθει να γείνη πρώτος Συμβουλάτωρας δια να σώσῃ την πατρίδα από του πονηρού και δια να την καθαρίσῃ από

τον ρύπον. Άκούσας ταῦτα έχαρη ο άγιος υπερβολικά και ήθέλησε να ιδῆ από σιμά τί λογιῆς είναι αυτός ο δικαίος και καθαρός άνθρωπος. και ως τον έπλησίασε και έβαλε το χέρι επάνω του, έτράβιξε το χέρι του και το είδε κατὰμαυρον από την ακαθαρσίαν. τότε δέ ήγανάκτησε σφόδρα και εύθέως κατέβη και προσκάλεσεν ένα λούστρον ήγουν υποδηματοσμήκτην και του είπε: Τίναζε άμέσως την κόβιν από τὰ υποδήματά μου δια να φύγω από αυτόν τον τόπον, διότι αν μείνω, δέν θα πιστεύσω πλέον οὐδ' εις αυτόν τον Θεόν και Κυρίόν μου...

Τσοπανάιος

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ή πλούσια Πρωτομαγιά κ' ή άμαθη παρθένα
 Άφίνει τὰ παλάτια της τὰ ροδοστολισμένα
 και ταξιδεύει από βραδύς με ρηγοπούλας χάρι,
 Τον Ήλιο της να πάη να βρῆ, να γίνουνε ζευγάρι.

•••

Όλα τ' αστέρια τ' ούρανού το δρόμο της φωτιζουν,
 Τ' άηδόνια τήνε τραγουδοῦν και τ' άνθη την ραντίζουν.
 Κι' από τὰ πλάγια της κ' εμπρός και πίσω συμπεθέροι
 Άκολουθοῦνε νιοί και νιαίς, παιδιὰ, γυναίκες, γέροι.

•••

Σ τῆ διάβα της αντιλαλοῦν χαράς και πανηγύρια,
 Κ' είναι τὰ κάλλη της πολλὰ και τὰ προικιά της μύρια.
 Χαρά 'ς τον Ήλιο τον ξανθό, χαρά 'ς το παλληκάρι,
 Που τέτοια νύφη και κυρά πεντάμορφη θα πάρη!

•••

Όμως εκεί που έσίμωνε 'ς του Ήλιου τὰ παλάτια,
 Κ' εκεί που 'ρόδιζαν γλυκά των ούρανών τὰ πλάτια,
 Μίαν όχεντρα φαρμακερή 'ς το δρόμο της κρυμμένη
 Δαγκώνει την όμορφονιά, κ' ή όμορφονιά πεθαίνει!

•••

Άλλοίμονο κι' άλλοίμονο! την ίδια ώρα εκείνη
 Έύπνησ' ο Ήλιος κ' έτρεξεν απ' τῆ χρυσῆ του κλίνη
 Σ το διαμαντένιο άμάξι του τῆ νύφη του να πάρη·
 Τῆν 'βρίσκει κρύο μάρμαρο άπάνου 'ς το χορτάρι.

Χόρα Μυριάμωχη